

*iX)onotonw.

Dos anys feya que V espcransa era mortí per tots dos. Al principi cic les fiitaUtats, passen, com llampechs, moments d* iiusió; y, U sonmi com volguent alleugerir la pena, versa casi sempre en la consecusió de V ideal y ab el triomf finalment. Empro quan el temps assenyalat passa y ab ell V esperansa s^ hi escorre com font que 's va aixugant, les rinimes resignades al sufriment callen. Callen encare que sápigán que tota llur vida ha de transcorre ab la monotonia d' un cel seré que abruga inmensa plana erma, trencada per una polsosa carretera recta y sense tí; callen perquè saben que íís paraules més dolses son impotentes pera consolarles; y, sols el silenci ab la magestat que te pels que 'i comprenen els hi fa mes lleuger el sulriment.

Així que les negrors del destí foren palpables per la María, quau el convensimcut era real^ l'idea de la perpètua esterelitat V alatorvia.

Les visites á casa de la seva amiga Elvira, compregué que no més servien pera augmentarlí \ dolor y gradualment les deixft de fer á fins estar setmanes enteres sense acostarshi. El primer any de matrimoni, la María, no se 'n movia may de casal'Elvira. Li toleraba la bondat del seu marit y li portaba la forsa atractiva qu* aquell hermós cuadro de vida tenia; y, emportada pel deliri d* ésser mare, les criatures de l' Elvira no haurían pas sapigut triar entre l' estimació de la mare ó, la